

lobního žádání, jak to zákon v §u 226 c. ř. s. předpisuje (Neumann k §u 226 str. 942). Že práva zástavního za určitých předpokladů může býti právně nabyto i tehdy, když zástavce nebyl vlastníkem zastavené věci movité a když ji bez vlastníkového svolení dal bezelstnému věřiteli do zástavy, předepsáno jest v §§ 456 a 367 obč. zák. Zdali tu zákonné předpoklady oněch §§ů byly splněny, jest věcí meritorního rozhodnutí. Z toho, co vyloženo, plyne, že rozsudek, který by byl vydán k přední žalobě, neučinil by nutně zbytečným rozhodnutí druhého sporu, pročez právem rekursní soud neuznal důvodnosti námitky rozepře již zahájené.

Čís. 4106.

Podáno-li v místě, kde sídlí nejméně dva advokáti, odvolání do protokolu, není soud první stolice oprávněn, stanoviti straně novou odvolací lhůtu, nýbrž jest na něm, by postupoval dle §u 90 zák. o organizaci soudů. Stanovil-li soud první stolice přes to novou odvolací lhůtu, jest na odvolacím soudě, by odvolání, v této lhůtě podané, odmítl pro opožděnost, třebas usnesení prvního soudu, lhůtu povolující, nebylo napadeno.

(Rozh. ze dne 2. září 1924, R I 674/24.)

Žalovaná podala na soudě svého bydliště v Č., kde sídlí více než dva advokáti, ve lhůtě odvolání do protokolu. Když odvolání došlo procesního soudu, ustanovil usnesením ze dne 5. května 1924 s poukazem k tomu, že v tomto případě vzhledem k předpisu §u 465, odstavec druhý c. ř. s. nebylo lze podati odvolání do protokolu, žalované k podání odvolání novou lhůtu a zřídil jí zástupce chudých. Odvolání v této lhůtě podané o d v o l a c í s o u d odmítl. D ů v o d y: Odvolatelka požívá v tomto sporu práva chudých, proto však, ježto v Č. jsou usazení více než dva advokáti, odvolací spis, jak již první soud v usnesení ze dne 5. května 1924 správně podotýká, ve smyslu §u 465 odstavec druhý c. ř. s. prohlášením do soudního protokolu nahraditi nebylo lze, nýbrž náleželo sborovému soudu první stolice, jakmile protokolární odvolání ho došlo, ježto vedle §u 64 čis. 3 c. ř. s. nové znění k bezplatnému hájení práv žalované v řízení oprávněm nutno zříditi zástupcem advokáta, — po rozumu §u 90 org. zák. jednoduše pověřiti včas z moci úřední (když k vyčkání takového návrhu strany času již nezbývalo), úředníka soudu jako zástupce žalované na základě protokolu u soudu v Č. sepsáním a včasným podáním spisu odvolacího, což se však nestalo. Postup prvního soudu, který místo toho udělil další lhůtu 14denní ku podání nového odvolání, byl nesprávným, neboť lhůta §em 464 c. ř. s. k podání odvolání jest lhůtou konečnou, neprodlužitelnou, pročez odvolací spis, výborem advokátní komory odvolatelce stanoveným offo zástupcem teprve dne 20. května 1924 podaný, dle §u 468 odstavec první věta druhá c. ř. s. jako opožděný odmítnouti bylo, ježto ze zpátečního lístku zřejmo, že napadený rozsudek odvolatelce dne 22. dubna 1924 byl doručen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Dle náhledu stěžovatelčina nebyl odvolací soud oprávněn, přezkoumávati usnesení prvního soudu ze dne 5. května 1924, kterým jí k podání nového odvolání byla udělena nová 14denní lhůta, při čemž se stěžovatelka odvolává na předpis Šu 462 odstavec druhý c. ř. s., z něhož plyne, že odvolací soud může sice přezkoumati usnesení prvního soudu vydaná před rozsudkem, nikoli však usnesení prvního soudu vydaná po rozsudku, nebyla-li — jak to platí o onom usnesení — rekusem napadena. Usnesení ze dne 5. května 1924 stalo se prý takto nezměnitelným, byť i odporovalo ustanovení Šu 464 c. ř. s., odvolací soud jest jím vázán, a jest odvolání, podané v nové čtrnáctidenní lhůtě podáno včas. Stížnost není opodstatněna. Nelze o tom pochybovati, že odvolací soud byl oprávněn podrobiti svému posudku ono usnesení. Prvý soud protokolární odvolání žalované nevrátil ve smyslu Šu 85 c. ř. s. k napravení formální vady, nýbrž odmítl je pro formální vadu, a nařídil jí podání nového odvolání v nové lhůtě. Kdyby se byl zachoval dle Šu 85 c. ř. s., byla by neprodlužitelná (konečná) lhůta 14denní k podání odvolání (§ 404 c. ř. s.) došla prodloužení po rozumu druhého odstavce Šu 485 c. ř. s., ale stanoviti novou lhůtu odvolací pro nové odvolání nebyl první soud oprávněn. Ostatně odvolací soud správně poukázal ve svém usnesení ku předpisu Šu 90 zákona o soudní organizaci, dle něhož se první soud měl zachovati. Usnesení prvního soudu neodpovídá zákonu, a, poněvadž odvolací soud jest povinen, jak z předpisu §§ 420 a násl. c. ř. s. vyplývá, zkoumati z moci úřední, zda při podání odvolání neprodlužitelná lhůta 14denní byla zachována, při čemž přirozeně musí se zabývati usneseními a úkony, spadajícími do doby po vydání rozsudku prvního soudu, a podrobiti je svému posudku, právem podle Šu 474 odstavec druhý c. ř. s. odmítl jako opožděné odvolání, které došlo na soud prvního soudu po uplynutí této lhůty, počítané ode dne doručení rozsudku k rukám žalované strany, jež do usnesení prvního soudu ze dne 5. května 1924 si nestěžovala.

Čís. 4107.

U místních drah nepotřebují přechody v rovině kolejí závor, není-li jich zřízení pro zvláštní místní poměry ministerstvem požadováno. Dráha jest ovšem i tu i bez nařízení dohlédacích úřadů povinna učiniti potřebná bezpečnostní opatření.

(Rozh. ze dne 2. září 1924, Rv I 284/24.)

Manželka žalobcova byla, přecházejíc koleje místní dráhy v nádražní třídě v K., zachycena vlakem a usmrcena. Žalobní nárok proti eráru nebyl ani soudem procesním, ani soudem odvolacím uznán co do důvodu po právu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.